

ת"ד 11409/12/16 - מדינת ישראל נגד יצחק עטר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

11 ספטמבר 2017

ת"ד 11409-12-16 מדינת ישראל נ' עטר

לפני כבוד השופטת שרית קריספין-אברהם
בעניין: המאשימה

מדינת ישראל

ע"י בא כוחו עו"ד בראון

נגד

יצחק עטר

הנאשם

ע"י בא כוחו עו"ד נגולה

גזר דין

הנאשם הודה והורשע, על פי הסדר טעון אליו הגיעו הצדדים, בכתב אישום מתוקן, שעניינו, גרם תאונת דרכים בגין נהיגה בקלות ראש וכן, עבירות של אי הגשת עזרה לנפגע בתאונה, אי מסירת פרטים לנפגע בתאונה ואי הודעה על קרות תאונה.

עסקינן באירוע חמור, מיום 10.6.16, במהלכו, נהג הנאשם ברכב פרטי בהרצליה, ברחוב ז'בוטינסקי, כאשר הוא מסייע ברכבו **6 נוסעים**, ששנים מהם, יושבים בתא המטען של הרכב, ללא כסאות או חגורות בטיחות.

הנאשם נהג במהירות בלתי סבירה בתנאי הדרך ובהגיעו לצומת האמור החל בפניה לרחוב הנדיב, סטה עם רכבו שמאלה, עלה על אי תנועה בנוי ופגע עם חזית הרכב בעמוד רמזור.

מעוצמת הפגיעה, נפל עמוד הרמזור על רכב, בו נהג ג ק ואשר עמד, בנתיב השמאלי ברחוב הנדיב, בשל האור האדום שדלק ברמזור בכיוון נסיעתו ואילו חלקים מהרמזור עצמו, נפלו על רכבה של פמלה אלזס, שנהגה ברכב שעמד בנתיב הימני, ברחוב הנדיב.

כתוצאה מהתאונה, נחבלו בגופם ג ק ו-4 נוסעים ברכב הנאשם וכן, ניזוקו כלי הרכב מעורבים והרמזור שבנדון.

על אף האמור לעיל, בחר הנאשם לנטוש, רגלית, את הרכב ואת הנפגעים, לא הגיש להם עזרה, לא מסר להם פרטיו, לא דיווח למשטרה על קרות התאונה ולא המתין להגעת השוטרים שהוזעקו לזירת התאונה.

לא ייתכן חולק, כי נטישת זירת תאונה, בנסיבות המקרה לעיל, יש בה, מעבר להפקרת נוסעי הרכב והנפגעים האחרים, גם משום פגיעה באפשרות לחקור את התאונה באופן ממצה.

ביום 29.3.17, הוגש כתב האישום המתוקן, כמפורט לעיל והצדדים הציגו בפני בית המשפט הסדר טעון, לפיו, ירצה הנאשם 10 חודשי פסילה בפועל, בניכוי 60 ימי פסילה מנהלית שריצה וכן, יוטלו עליו, 4 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים, 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים וקנס בגובה 2000 ₪.

הנאשם הודה במיוחד לו, הורשע ומשהחלו להישמע טיעוני הצדדים לעונש ולא היה בהם, לשיטתי, כדי להצדיק את הסדר הטעון המקל שהוצג, הבעתי בפני הצדדים את עמדתי, כמפורט בפרוטוקול.

עמוד 1

בשלב זה, ביקשו הצדדים דחיה, על מנת לשוב ולדון בהסדר הטעון.

ביום 24.4.17, הוצג בפני הסדר טעון מעודכן, לפיו, נוסף על רכיבי הענישה שהוצגו בדיון הקודם, יבצע הנאשם 280 שעות לתועלת הציבור, יחתום על התחייבות כספית על סך 10000 ₪ למשך 3 שנים, להימנע מהעבירות בהן הורשע וכן, הוסף חודש פסילה נוסף.

הצדדים טענו לעונש, כמפורט בפרוטוקול והדיון נדחה על מנת ששירות המבחן יוכל להכין תכנית של"צ עבור הנאשם וכן, על פי החלטתי, התבקש הממונה על עבודות השירות, ליתן חוות דעת בעניינו של הנאשם.

דיון והכרעה

עסקינן באירוע חמור ביותר, בו **בחר** הנאשם, להפר את חובת הזהירות שהוא חב, כנהג, כלפי הנוסעים ברכבו וכלפי עוברי הדרך.

מתחם הענישה ההולם ייקבע על-פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין ולפיו יש מקום ליתן משקל לערך או הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בהם, למדיניות הענישה הנהוגה ולנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט.

אציין, כי מדובר, לטעמי, באירוע חריג, שכן במרבית המקרים, נהגים מוצאים עצמם מעורבים בעבירות תנועה או בתאונות דרכים, ללא כל מחשבה פלילית מקדימה, מחמת חוסר זהירות או רשלנות רגעית ואילו במקרה שבפני, לא ייתכן חולק, כי הנאשם, בהיותו הנהג ברכב, **היה מודע לסיכון שנטל**, עת בחר להסיע ברכבו נוסעים מעל המותר, ללא כסאות מתאימים, ללא חגורות בטיחות, ויש לשער כי עשה זאת גם בניגוד לקבוע ברישיון הרכב בו נהג, אף כי אין לכך כל אזכור בכתב האישום.

אם לא די בכך, הרי שלאחר התאונה, **בחר** הנאשם להפקיר את הנוסעים ברכבו, אותם סיכן באופן מודע וברח מהמקום, מבלי לסייע לנפגעים בתאונה, מבלי להזעיק עזרה או להמתין לכוחות הצלה ומבלי למסור פרטיו לנהגים המעורבים.

מכאן, שיתכן והיה מקום להגיש כנגד הנאשם כתב אישום, שתהא בו התייחסות גם להפקרה וגם ליסוד נפשי של אדישות או פיזיות, כגון, על עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, בניגוד לסעיף 332 לחוק העונשין, עבירה בצידה קבוע עונש מאסר של 20 שנים ובמילותיו של כבוד הש' בן יוסף עפ"ת (מחוזי תל אביב) 55499-09-12 אבו לבן נ' מדינת ישראל, מיום 18.10.12: "**סעיף 332 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 קובע שמי שעושה דבר מה בכוונה לפגוע בנוסע בנתיב תחבורה או כלי תחבורה ולסכן בטיחותו, דינו מאסר 20 שנה...אינני יודע את שיקולי התביעה, אינני מכיר במקרה זה מדוע נידון המערער רק בבית המשפט לתעבורה בעבירות שבהן נדון, אך בסופו של יום, כך הועמד לדין, ולכן נידון לעונש קל מאוד למעשיו, של תשעה חודשי מאסר בפועל**".

ב ע"פ 6492/12 שריף דיראווי נ' מדינת ישראל, קבע בית המשפט העליון:

"על מערכת אכיפת החוק להטיל את הסנקציה המתאימה, כדי לאפשר לציבור המשתמשים בדרך הגעה בטוחה למחוז חפצם. בעבירות תעבורה יש משמעות למבחן התוצאה, ויש גם משמעות למבחן התוצאה הפוטנציאלית, אפילו לא התמשה".

בעניינו, הסיכון הבלתי סביר שנטל הנאשם, באופן נהיגתו, התממש בדמות תאונת דרכים, שאך בנס, לא הסתיימה בחבלות גוף משמעותיות למי מהמעורבים או לעוברי הדרך או בקיפוח חיי אדם ויש ליתן משקל הולם גם לתוצאה פוטנציאלית זו, כאמור לעיל.

מדובר, לפיכך, בנסיבות מחמירות, אשר לטעמי, לא ניתן להן המשקל המתאים, בהסדר הטעון שגובש בין הצדדים, גם לאחר שהוסף רכיב של עבודות לתועלת הציבור, שכן, מתחם הענישה הראוי, נוכח מכלול הנסיבות, כולל, לשיטתי, גם רכיב של מאסר בפועל, לתקופה שבין 60 יום ועד 4 חודשים, שניתן לרצותו גם בעבודות שירות, מקום בו ימצא נאשם כשיר לבצען. יוער, כי מאסר בעבודות שירות הנו עונש שיקומו במהותי, כמו עבודות לתועלת הציבור.

באשר לתקופת הפסילה בנסיבות המקרה, הרי שהמתחם ינוע בין 14 חודשי פסילה ועד 18 חודשי פסילה בפועל ואילו הקנס שיש לגזור ינוע בין 2000 ₪ ועד 5000 ₪ ובנוסף, רכיבים של מאסר מותנה ופסילה מותנית.

בע"פ 1958/98 פלוני נגד מדינת ישראל, קבע בית המשפט העליון את ההלכה בכל הנוגע להסדרי טעון וכך נאמר: "נקודת המוצא לדיוננו היא ההנחה המוסכמת על שופטי בית-משפט זה כי תפקיד גזירת הדין מוטל על שכמו של בית-המשפט. בבואו לגזור את הדין בית-המשפט אחראי אחריות משפטית ומוסרית לעונש שיוטל על-ידינו (ראו דברי הנשיא שמגר בע"פ 2034/91 פלוני נ' מדינת ישראל [5]), ובלשונו של השופט מ' חשין: "... אין בית המשפט רשאי ומותר להתנצל את סמכותו מעליו, והאחריות לענישה לפתחו היא רובצת" (ע"פ 1289/93 לוי נ' מדינת ישראל (להלן - פרשת יאיר לוי [6]), בעמ' 174). כמי שמפקד על גזירת הדין, מוטלת על בית-המשפט האחריות להגנה על זכויות הנאשם, מחד גיסא, ולשמירת אינטרס הציבור, מאידך גיסא. קביעת העונש נותרת בידיו על-פי נקודת האיזון הראויה בין שני אלה. כך בכל הליך פלילי, וכך על דרך העיקרון גם כאשר בא בפני בית-המשפט הסדר טיעון....האינטרס הציבורי במובנו הרחב מחייב את בתי-המשפט לעודד קיומם של הסדרי טיעון. קיום הסדרי טיעון מאפשר פריסה רחבה יותר של אכיפת החוק ובכך יש כוח מרתיע כשלעצמו, העשוי לאזן את אפקט ההקלה בעונש במקרה הקונקרטי....

משאמרנו כל שניתן לומר בשבחו של הסדר הטיעון שהוא שיקול מרכזי בגזירת הדין, נוסיף ונאמר כי כל יתרונותיו אינם חזות הכול, ומצויים הם על כף אחת של המאזניים. על הכף האחרת מצויים המקרים אשר בהם האינטרס הציבורי יחייב עמידה איתנה של התביעה ללא קיצורי דרך וללא הקלות. אם באלה תערוך התביעה הסדר טיעון, תעמוד היא לביקורתו של בית-המשפט, ויהיה בכך נימוק לדחיית הסדר הטיעון לעונש. אין להתעלם גם מכך שהסדר טיעון המקל במידה מופרזת בעונש מערער את האמון במערכת האכיפה, פוגע בשוויון בפני החוק ומערור חשד של העדפת נאשמים שיש בידם להשיג ייצוג בעל כישורים וקשרים המועילים להם.... קיומו של הסדר טיעון הוא שיקול מרכזי בשיקוליו של בית-המשפט הגוזר את העונש. ככלל, בית-המשפט יראה לקיים את הסדר הטיעון בשל הטעמים הקשורים בחשיבותם ובמעמדם של הסדרי הטיעון. עם זאת תמיד חייב בית-המשפט עצמו לשקול את השיקולים הראויים לעונש, שכן תפקידו ואחריותו אינם מאפשרים לו להסתתר מאחורי גבה של התביעה. במסגרת בחינתו של העונש המוצע ייתן בית-המשפט דעתו

על כל שיקולי הענישה הרלוונטיים ויבחן אם העונש המוצע מקיים את האיזון הדרוש ביניהם. בית-המשפט ידחה הסדר טיעון אם ימצא כי נפל פגם או פסול משמעותי בשיקולי התביעה. הנחת עבודה ראויה היא כי התביעה עומדת בחזקת התקינות והכשרות, ובית- המשפט יניח ככלל כי התביעה, כמופקדת על אינטרס הציבור, פועלת בתום-לב ומשיקולים ענייניים... על בית-המשפט לדחות הסדר טיעון אם נפל פגם משמעותי בשיקולי התביעה גם כאשר התביעה פעלה בתום-לב. כך למשל מסכימה המדינה, ועמדתה מקובלת עליי, כי אם לא נתנה התביעה משקל ראוי לשיקול רלוונטי מבין השיקולים הנמנים עם שיקולי הענישה המקובלים, ידחה בית-המשפט את הסדר הטיעון. מצב כזה ניתן למצוא בנסיבות שמתברר בהן למשל שהתביעה לא נתנה כל משקל לקיומו של עבר פלילי משמעותי לנאשם, או כאשר נתנה משקל רב מדי להיעדר עבר פלילי בנסיבות שסוג העבירה ומיהות העבריין בהן אינם מצדיקים התחשבות כזאת... יודגש כי גם כאשר בית-המשפט דוחה את הסדר הטיעון בשל אחד הטעמים שמנינו, עליו לגזור את העונש ההולם בשים לב לנסיבות העניין ותוך הבאה בחשבון את העובדה כי הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון. זאת, כאשר הסדר הטיעון נערך בתום-לב וממניעים כשרים מצד התביעה. אשר-על-כן ככלל, יש להניח כי בגוזרו את הדין על-פי שיקולים ראויים הפער בין העונש שיגזור בית-המשפט לבין העונש שהצדדים הסכימו עליו לא יהיה עצום ורב. האיזון החדש שיקבע בית-המשפט בגזירת הדין לאחר שדחה את הסדר הטיעון ייעשה תוך שקלול נכון של כל שיקולי הענישה כאילו נערך על-ידי הסדר טיעון הולם. גישה זו תביא לענישה מקלה לעומת זו הצפויה לנאשם שלא הודה במסגרת הסדר טיעון והורשע בעבירה דומה ובנסיבות דומות".

מכאן ואף כי ההלכה היא כי יש לכבד הסדרי טיעון, מצאתי כי הסדר הטיעון שהוצג בפני, אינו עומד במתחם הענישה הראוי ואין בכונתי לכבדו, שכן, האינטרס הציבורי, אינו מקבל בו מענה הולם.

אין ספק בליבי כי המאשימה פעלה מתוך מניעים כשרים, אך כמפורט לעיל, לא ניתן משקל מספק לחומרת המקרה.

אציין, כי נימוקי המאשימה להסדר הטיעון, כמפורט בפרוטוקולים מהימים 29.3.17 ו-24.4.17, היו כי התגלו ליקויים וכי נלקחו בחשבון נסיבותיו האישיות של הנאשם, עברו התעבורתי והעדר עבר פלילי.

משתוקן כתב האישום, בשל אותם ליקויים, לא היה מקום לייחס להם משקל גם ברכיבי הענישה ובאשר לנסיבות אישיות של הנאשם, כפי שיפורט להלן, לא הובאו בפני כל נסיבות אישיות חריגות.

בע"פ 351/07 פלוני נ' מדינת ישראל, עמד כבוד השופט פוגלמן על השיקולים שעל בית משפט לשקול, כאשר הוא נדרש לאשר הסדר טיעון וקבע כי בין היתר, על בית המשפט לשאול את עצמו מה היה העונש הראוי אלמלא הושג הסדר הטיעון, מה מידת ההקלה שלה זכה הנאשם, מה מידת "הוויתור" מבחינתו של הנאשם, לנוכח סיכויי ההרשעה, אלמלא ההסדר, הצורך לחסוך את עדותו של נפגע עבירה, האינטרס הציבורי שבהשגת הודייתו של הנאשם, לרבות קבלת אחריותו על מעשיו וכן, את אינטרס ההסתמכות של הנאשם, אשר הודה במסגרת הסדר טיעון, וויתר על זכותו לנהל את ההליך המשפטי.

בחינת המקרה שבפני על פי פרמטרים אלה, תוביל לדעתי למסקנה כי היה מקום לגזור על הנאשם תקופת מאסר ממושכת יותר ולא בהכרח בעבודות שירות וכן תקופת פסילה ארוכה יותר. באשר לסיכויי ההרשעה וויתור הנאשם על ניהול ההליך, לא הובאו בפני כל נימוקים שניתן ללמוד מהם על כשל מהותי בראיות המאשימה וכן, אציין כי ניתנה לנאשם האפשרות לחזור בו מהודייתו והדבר אף צוין מפורשות בסיפא לפרוטוקול מיום 29.3.17.

לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, לרבות עברו התעבורתי של הנאשם ונסיבותיו האישיות, יינתן משקל בקביעת

העונש, במסגרת המתחם האמור, כמו גם לעובדה כי הודה במסגרת הסדר טעון, כמצוות פס"ד פלוני לעיל.

הנאשם, כעולה מטיעוני בא כוחו והמסמכים שהוגשו בעניינו, הנו אדם נורמטיבי, סטודנט, ששירת כלוחם בצה"ל והנו נעדר עבר פלילי.

הנאשם נוהג משנת 2005 וצבר לחובתו 4 הרשעות קודמות בתעבורה, האחרונה משנת 2016, בגין נהיגה במהירות מופרזת.

הנאשם הביע חרטה על האירוע, לקח אחריות על מעשיו וביקש כי בית המשפט יתחשב בו.

לאור כל האמור לעיל ולאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. אני דנה את הנאשם ל-60 ימי מאסר, אשר ירוצו בעבודות שירות, על פי האמור בחוות דעת הממונה על עבודות השירות.

מובהר לנאשם כי אם לא יבצע את עבודות השירות כהלכה, ייגזר עליו עונש מאסר ממשי כחלופה.

הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי מאסרו ביום 26.9.17, עד השעה 08:00.

2. קנס כספי בסך 2000 ₪, אשר ישולם ב-4 תשלומים, שווים ורצופים, הראשון לא יאוחר מיום 15.10.17.

3. פסילה בפועל למשך 11 חודשים ו-25 ימים, ללא ניכוי פסילה מנהלית.

הפסילה תמנה מיום 24.4.17, רישיון הנהיגה מופקד בתיק.

4. 6 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים.

5. אני דנה את הנאשם ל-6 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

המאסר יחול על גרם תאונת דרכים בגין נהיגה בקלות ראש, עבירות על תקנה 144 (א), (2), (3), (4) לתקנות התעבורה וכן על עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

המזכירות תעביר עותק הפרוטוקול אל הממונה על עבודות השירות.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, כ' אלול תשע"ז, 11 ספטמבר 2017, במעמד הנוכחים.